

Raksts no Valda Šteina grāmatas „ MODERNĀ VERDZĪBA”

„Eurodzimtbūšana” jeb „Modernā verdzība”

“Atcerēsimies par ko cīnījāties! Mēs cīnījāties par brīvību. Mēs ieguvām brīvību. Ceļš bija ilgs un asiņains. Tagad, kad mums ir brīvība, mēs ceļam cietumus. Mēs varam tos celt no kā vien gribam, un kādus vien gribam. Tie ir cietumi mums pašiem. Lūk, to mums nozīmē brīvība - labprātīgi dzīvot tādā cietumā, kādā paši vēlamies.” (Lauminsh, Austrumu Pūķis. Rietumu Pūķis. www.satori.lv). Jā, tas ko esam ieguvuši, to iesaukuši par demokrātiju. [V.Š]

Vai mums pat sapnī varēja ienākt prātā doma, ka mēs, ieguvuši brīvību, paši sev to atņemsim?

Kā tas ir iespējams, ka mēs modernā laikmeta 2013.gadā dzīvojam „Modernā verdzībā”, ka likumīgi būs atjaunota dzimtbūšana, kas ir verdzības paveids, ka eirokangari - eurokrāti kā vienbalsīgs, apnicīgs pavasara „Varžu koris” dziedās Marseljēzu eirokolonizācijai. Vai mēs varējām iedomāties, ka neoļeņinisms un neostaļinisms ar ekspropriācijām un politisko trimdu izdzīs pusi darbaspējīgās tautas no Latvijas? Vai mēs varējām iedomāties, ka eurodzimtbūšana kā saltais ziemeļu bada vējš ielīdīs katrā mājas paksī un, ka vairāk kā **puse tautas dzīvos nabadzībā**, kā pēc mēra plosīšanās? Vai arī to, ka pat pēc oficiālajiem datiem (kuri ir nesamērīgi samazināti) Latvijā vairāki simti tūkstoši pilsoņu būs trūkcietēji, tas ir, vienkārši nabagi? Cik daudz pilsoņiem pensija ir daži desmiti lati? No sev apkārt dzīvojošiem mēs redzam, ka Latvijā simtiem cilvēku katru gadu nomirst no bada, ka simtiem cilvēku katru gadu nosalst no aukstuma. Vai mēs varējām iedomāties, ka simtiem cilvēku mētāsies pa ielām kā atkritumi? Vai mēs varējām iedomāties, ka mūsu alga, pensija, jebkuri sūrā grūtā darbā iegūtie ienākumi kļūs par svešzemnieku bagātības un greznības avotu, par varmācīgas valsts aparāta uzturēšanas avotu? Vai mēs varējām iedomāties, ka patvaldības/vietvaldības (par pseido-pašvaldībām tuvāk rakstā „**Sapnis par pašu valdīšanu**”) kā „melnā sotņa” tukšinās mūsu sētas un atņems zemi? Nē, nevarējām, pat visļauņākajā murgā nevarējām visu to nelaimi ieraudzīt!

Kādā sabiedriskā iekārtā mēs dzīvojam?

Sabiedriskā iekārta, kādā mēs dzīvojam, saucas par **Dēmonkrātiju** („Latvijas Dēmonkrātija”, Zintnieks Nr.363.). Dēmonkrātija nav tā „gljēvā demokrātija”, kuru, kā saka E.Levits, aprakstījis Lēventāls un Manheimers. Tā ir „totalitārā demokrātija”. Dēmonkrātijas saturu veido „Modernā verdzība” un „Modernā dzimtbūšana”. Verdzība nav šodien izgudrota, verdzībai kā Pasaules mēroga fenomenam tas ir trešais uznāciens. Slaveni un apjūsmoti ir Antīkie laiki. Kāda māksla, kāda filozofija, kāda sabiedrība, kādi sasniegumi! Bet īstenībā laiki ir drūmi, jo šajās zemēs valdīja verdzība. Tautas lielākā daļa bija vergi. Es saku, Pasaules mēroga fenomens, jo atsevišķās valstīs verdzība pastāvēja arī citos laikos un visdažādākajās formās. Piemēram, PSRS arī bija tipiska vergu valsts.

Garīgā paverdzināšana iesākās jau ar Dieva aizstāšanu ar cilvēkdieviem, it sevišķi ar Jaunās Valstības megaprojekta jeb hristianizācijas realizēšanu Pasaules mērogā. Garīgā paverdzināšana - tā ir tāda piesaiste ar garīgām važām, zvīņām uz acīm un aptumšojumu prātā. Šeit mēs runājam par fizisko paverdzināšanu, kura iesākās Šumērā un Ēģiptē, bet klasiski tā redzama ir Antīkajā Grieķijā un Romas impērijā. Nākošais verdzības uznāciens saistās ar Jaunajiem laikiem, ar dzimtbūšanas iedibināšanos, un trešais lielais uznāciens ir Modernā verdzība kā Postmodernisma izpausme sabiedriskajās attiecībās. *Modernisti varbūt man iebildīs, ka es izmantoju viņu terminu „moderns” un kāpēc šodienas verdzību nesaucu par Postmodernisma verdzību, domāju, ka šo jautājumu vēl apspriedīsim, bet šajā kontekstā lai vien paliek Modernā verdzība, jo paverdzināšanas aprīkojums, tehnoloģija un metodoloģija ir ļoti mūsdienīga un moderna.*

Katram ir priekšstats kāds bija klasiskais vergs Grieķijā, bet **kas mums atnesa dzimtbūšanu?** Varu atbildēt vienā vārdā – **Renesanse**. Varbūt kāds būs šokēts par šādu manu apgalvojumu. Renesansi jeb Atdzimšanas laiku definē kā Apgaismības laikmetu no 14.gs. vidus līdz 16.gs. vidum, dažkārt tā beigu robežu pavelk tālāk. Ar ko tad iezīmējās šie laiki? Daudziem prātā nāk izcilie renesanses zinātnes, literatūras un mākslas sasniegumi un darbinieki, humānisms un humānisti. Neanalizēšu visus Renesanses laika „varoņdarbus”, pieminēšu tikai dažus piemērus. Mākslā atdzīvināja antīkās mākslas tradīcijas, bet, piedošānu, tas bija smagais verdzības laiks, šis Antīkais laiks, starp citu, liberastisms arī dzima antīkajā Grieķijā. Jaunākos laikos, ASV vergu plantācijās vergturi-demokrāti būvēja tieši grieķu stila dzīvojamās ēkas ar kolonādēm (lai melnajiem vergiem iedzītu lielāku bijību). Humānisti atdzīvināja antīko verdzismu. Renesanses zinātnē – tieši 1600.gadā Džordano Bruno uzlika uz sārta restēm, bet pirms tam mūsu baltu-prūšu izcelsmes teologs un astronoms Nikolajs Cepurnieks (Koperniks) izstrādāja heliocentrisma koncepciju un to mācīja visās katoļu universitātēs. Tieši Renesanses ražas laikā, 1616.gadā, šo koncepciju ielika aizliegtās literatūras sarakstā. Tieši renesanse radīja Inkvizīciju ar savu neiecietību un slepkavībām, tā radīja arī Sātānismu kā vienu no vadošām reliģijām Pasaulē, kurš ir tik ļoti izplatīts arī šodienā. Es jau Zintniekā (Nr. 357-366) rakstīju par Jaunajiem laikiem, kurus ievadīja tā saucamie „Lielie ģeogrāfiskie atklājumi” - faktiski starptautisks masveida cilvēku slaktiņš tā saucamajās „atklātajās zemēs”, kuras priekš sevis it kā atklāja tumšie eiropieši. Veselas tautas tika noslepkavotas – iznīcinātas tieši Renesanses ziedu laikā. Slepkavas izsūtīja tieši no galvenajiem Renesanses centriem, tik liela apgaismība tur valdīja. Tieši Renesanses laikā izvērās banksterisms. Renesanse radīja masonismu un kultūras apziņas aptumšošanu. Un pats galvenais, tieši Renesanse, aizstājot bruņniecību un zemniecību, radīja tā laika Eliti – privilīģēto muižniecību, un tā radīja dzimtbūšanu, kura pārvērta zemniekus vergos. Renesanse radīja jaunas despotisma un verdzības formas. Renesanse jeb Atdzimšana kā personības atbrīvošana īstenībā izrādījās tāda kā liberālisma piedzimšana un tas nosaukums ir tikai tāds psiho-triks. Tieši šajā laikā liberastu plikie un kailie atkal uzkāpa uz postamenta. Liberālisma sakne tieši iesniedzas šajā privilīģētajā muižniecībā, kura atdzemdina sen aizmirsto verdzību – tikai dzimtbūšanas formā.

Ar ko atšķiras dzimtbūšana no verdzības? Pēc būtības jau ne ar ko neatšķiras. Dzimtbūšana ir vienkārši verdzības „niansē”, tāda īpašuma piederības pakāpe, kur par īpašumu kalpo pats cilvēks ar savu ģimeni, mantu un zemi. Dzimtbūšana, atšķirībā no antīko laiku verdzības, bija daudz pazemojošāks dzīves veids, kurš bija pilnīgā pretrunā ar latviešu tikumība un saimniekošanas veidu. Daudzi saprot dzimtbūšanu kā feodālo laiku zemnieku obligāto piesaisti pie zemes, kura pieder dzimtkungam vai „kroņa muižai”. Kādu laiku tā tas bija, bet ne vienmēr. Jau 1804.-1806.gadā ar Zemnieku likumiem Rossijā (iz kuras okupēti mēs bijām) zemniekam jau iedeva brīvas pārvietošanās iespējas (tas ir, pusgadsimtu pirms mums tika atcelta oficiālā dzimtbūšana). Muižnieki dzimtbūšanu bija likumiskojuši savās saeimās, landtāgos – tieši tāpat kā tagad likumiskota modernā verdzība. Caurskatot visu dzimtbūšanas tiesisko bāzi, tomēr jāsecina, ka dzimtbūšana pēc būtības tā pati verdzība vien bija. Vēsturnieks P.Dreimanis rakstīja: „Vācu muižnieki 1765.gada landtāgā atklāti atzina, ka viņu pašu zemnieki ir „servi”, t.i. vergi, romiešu tiesību izpratnē.”

Verdzība vienkārši ir plašāks un dziļāks jēdziens, kurš ietver vergtura (valsts, lokālās patvaldības, „elites” un oligarha) nelegitīmo tiesiskumu un cilvēka beztiesiskumu, garīgo varmācību, dvēseles cietumu un fizisko pakļautību. **Ar ko atšķiras Verdzība no Modernās verdzības?** Galvenā pazīme ir tāda, ka tā ir varmācīgi „brīvprātīga”. Bet saturs ir tas pats. Ja Šumērā vai Ēģiptē, vai Grieķijā, vai Romas impērijā cilvēks naturāli piederēja kādam vergturim kā mājlops, tad modernā verdzībā piederība ir noformēta neredzamām saitēm. „Modernais mājlops” jau pats vai ar elektroniskā gana palīdzību atrod savu steliņģi un sili. Verdzība tiesiski - tas ir, likumīgi, bija noformēta kā antīkajā Grieķijā, kā Jauno laiku Renesanses Rietumeiropā, tā mūsdienu Latvijā. Tipiskas verdzības valsts bija demokrātiskā Grieķija, bet, ja tur vergs gāja uz savu darba vietu cita verga uzraudzībā, tad tagad, mūsdienu modernā verdzībā, vergs vēl pats samaksā par pārvietošanos no sava „trušu būra” (daudzdzīvokļu nama) uz savu verga darba vietu, ja tajos laikos vergturis pats rūpējās par verga dzīves vietu - komunālajiem maksājumiem, un nebija ieinteresēts uzskrūvēt tarifus, tad modernā verdzībā vergam arī vēl tas ir pašam jāapmaksā.

Mūsdienu verdzības ideoloģiskais pamats

Mūsdienu liberālisms, neo-liberālisms, ultra-liberālisms, liberastisms ir modernās verdzības ideoloģiskais pamats. Esmu daudz rakstījis par šo tematu, tāpēc kopsavilkumā: **Liberālisms ir viena indivīda brīvība paverdzināt otru indivīdu.** Liberālisms ar savu brīvo tirgu ir viena no cilvēknīstošākajām ideoloģijām Pasaulē! Liberālisms ir tautu (nāciju) iznīcināšana kosmopolītisku savtīgu mērķu labad, tā ir brīva starptautiskā tirdzniecība, iznīcinot jebkuras valsts tautsaimniecību. Tā ir tautsaimniecības nomaīņa ar makroekonomiku, kurā pazūd nacionālais pamats. Nacionālais kapitāls tiek aizstāts ar starptautisko svešzemnieku kapitālu. Tā ir brīva preču plūsma, kur par galveno eksportpreci ir cilvēks vai pat viņa sastāvdaļas. Liberālismā šādu iespēju vergturim rada augstāks hierarhiskais stāvoklis sabiedrības piramidālajā

struktūrā, kurš vergturim nav dabas dots, bet ar viltu un varu iekarots vai, tā teikt, „likumīgi” mantots, pamatojoties uz pašu vergturu radītajiem likumiem. Liberālisms - tā ir nekonsekventa, bezprincipiāla, liekulīga, liberastiska, bezdvēseliska „Zelta teļa”, „Pjēdestāla” un „Tribīnu” dievināšanas ideoloģija ar mērķi filozofiski, ideoloģiski pamatot savu pseido-izredzētību un tautas paverdzinātību.

Kas rada neoliberāļu „izredzētību” postkomunisma telpā? Tā ir Nauda, Sakari, varmācīgi un manipulēti mantotā Varas pozīcija. Kas tad radīja šo mūsu „Eliti” un „Oligarhus”? Viņi paši - ar lielo un visaptverošo Valsts Prihvatizācijas projektu, kurš balstījās uz **Sakariem** un varas **Stāvokli** komunistiskās un VDK nomenklatūras sistēmā. „Sarkanajām klimpām” bija vajadzīga komfortabla vide un to nodrošināja nomenklatūras deficīta un luksus preču **Apģādes** (deficīta preču apģāde - specveikali, specpiegādes) un **Aprūpes** sistēmas (specslimnīcas, specpoliklīnikas, specsanatorijas, specpirtis un citas „spec” iestādes). *Starp citu, preču un pakalpojumu Deficīts bija varas instruments. Piemēram, Rīgā, Sporta ielā, pat automašīnām aizliedza cauri braukt, jo tur atradās specdzīvojamā māja un tai pat kājām nedrīkstēja apiet apkārt, tūlīt aizturēja (un tā ne tuvu nebija vienīgā tāda vieta Latvijā).* Īstenojoties prihvatizācijas projektam, ne velti tieši visdažādāko noliktavu vadītāji no „snabsbitiem” kļuva par prihvatizējamo objektu galvenajiem akciju turētājiem, naturāli apmuļķojot, apšmaucot un piesmejot tur strādājošos (paskatieties kaut vai uz jebkuru prihvatizēto rūpnīcu, ostu teritoriju, piestātnēm ostās, viesnīcu, sanatoriju, noliktavu kompleksu, sporta būvēm utt.). Tagad vergu bars cīnās, lai prihvatizators - liberāļkungs neslēdz ciet vienu vai otru rūpnīcu. Bet liberāļkungs jau ir tik daudz nozadzis, ka tā viņam vairs nav vajadzīga, jo oligarha statusu viņš jau ir ieguvis, vai vismaz ir iekļuvis „saldā krējuma”, tas ir, Elites, kārtā. Prakse liecina, ka liberāļkungi tos prihvatizētos objektus izdevīgi pārdod ārzemju investoriem vai nolaiž „uz grunti”, jo Floridas villu jau ir „nopelnījuši”. Vadīt partijas komiteju vai deficīta sadales sistēmu bija viena lieta, bet vadīt prihvatizēto rūpnīcu vai kombinātu, vai loģistikas objektu, vai banku, jau viņi nekad nav pratuši, tāpēc lielākā daļa prihvatizēto objektu strādāja pēc inerces. Daudzos prihvatizētajos objektos pat vadība nemainījās, tikai īpašnieks, kurš tādejādi ātri vien kļuva par oligarhu - vergturi, neieliekot prihvatizētajā objektā pat ne „repšiku”, ne santīmu, ne centu. Visi vergturi ir laupītāji pēc definīcijas - tas, ka viņi nopirkuši par vienu rubli tautas kopmantas objektu, nerada tiesības uz šo objektu. Nolaupīts ir nolaupīts, jebkuros apstākļos. Šāds prihvatizators, neskatoties uz to, ka bija **it kā** kļuvis par objekta „īpašnieku”, turpināja vēl zagt un zagt, it kā pats no sava jaunā „īpašuma”, jo tāda laupīšanas kāre ir viņa dabā un kaut kur zemapziņā tomēr sēž iekšā neapzinātā iegūšanas nelikumība. Liberālisms un visi tā paveidi ir laupītāju ideoloģija. Liberālisms tieši deva iespēju tautas labklājībai un valsts uzplaukumam vērstu Tautsaimniecību pārvērst par kosmopolītisku Makroekonomiku, kuru pārvalda oligarhi, klani jeb politekonomiskie grupējumi. Neaizmirsīsim, ka liberālismam nav tēvzemes! Padomju nomenklatūra un viņu mantinieki ir transformējušies liberāļu nomenklatūrā – „saldajā krējumā”

jeb Elitē, kurā, kā peldošās salas bubertā, peld Oligarhi, kuri savukārt parādēm priekšā iejūdz kādu Bucefālu.

Ekspropriācijas drauds kā „burkāns un pātaga” manipulēšanā ar vergiem

Modernās valsts iekārtas skeletu veido dzimtbūtnieciskās un verdziskās attiecības, starp kurām tādu regulējošu „burkāna un pātagas” lomu spēlē „ekspropriācija” - šī jēdziena plašākajā un brutālākajā nozīmē. Padomju iekārtas laikā sociālistiskais dzimtcilvēks tika uzturēts kā tāds darba lopiņš - ja kāds nestrādāja viņu, vergturu, labad, tad to sodīja par „*tunejadstvo*”. Bet padomju laikos cilvēkiem maz ko varēja atņemt, jo nekas jau vairāk par „maiku” un „trusikiem” nepiederēja, bet ja kāda mantiņa parādījās – to varēja konfiscēt (ar protokolu vai bez tā, vai 1 rubli protokolā, bet 99 kabatā).

Liberālisma verdzības apstākļos vairs jau nerunājam par konfiskāciju – atņemšanu par labu valstij, bet gan tieši par ekspropriāciju – atņemšanu par labu vergturiem (elitei un oligarhiem). Ekspropriāciju es uzskatu par dziļāku, nežēlīgāku jēdzienu un praksi kā konfiskācija. Vienmēr var pasolīt, var atņemt. Piemēram, piesola pacēlāju „Stikla kalnā” – vergs nobalso, un pēc tam nākošā dienā tautai atņem vienu miljardu no viena iekrātā miljarda. Tas bija konkrēts piemērs, bet ar „Ekspropriāciju” es šajā gadījumā domāju visu plašo varmācīgo pasākumu kompleksu, kurš ir izvērstis pret cilvēkiem, sākot ar „ekspropriāciju” garīgā sfērā: **obligāto pašcenzūru, personiskās brīvības nolaupīšanu, pašapziņas aptumšošanu**, gan arī fizisko ekspropriāciju - **zemes atņemšana ar nodokļu un sodu palīdzību, sētas vai dzīvokļa atņemšana ar komunālo un citu pakalpojumu maksājumiem, tarifu manipulāciju**, un beidzot ar „brīvprātīgo” **politisko deportāciju aiz Latvijas robežām.**

Kas izgudroja šādu verdzību-demokrātiju?

Vergturu laikos, senajā Šumērā, Ēģiptē, Grieķijā, Romā, tika ieviesta verdzība, jo visi jau nevarēja būt pārvaldnieki un priesteri, kādam vajadzēja arī strādāt. Pirms okupācijas tās bija baltu – āriešu tautu zemes un tur verdzība nepastāvēja. Verdzība ar laiku izplatījās arī tajās zemēs, kuras bija pārņēmuši himērie un hibrīdie etnosi. Ja Šumērā un Ēģiptē bija brutāla verdzība, tad antīkajā Grieķijā jau izgudroja demokrātiju, jo viņiem vajadzēja modernu verdzību, jo nevarēja taču cilvēkus vadāt apkārt ķēdē (ķēdītē) vai kakla siksnā piesietus, vajadzēja, lai arī vagara uzraudzībā, bet jau paši „demokrātiski” staigātu. Tā kā mūsdienu verdzība nav šodien izdomāta, tā nav mūsdienu izgudrojums. Varbūt piemirsts, bet moderno verdzību *de-facto* iesāka grieķi, nevis šodienas eiokrāti. *Kas ir grieķi un kā viņi radās? Kāpēc antīkajās skulptūrās attēlotie grieķi nemaz nelīdzinās mūsdienu grieķiem un mūsdienu grieķietes nelīdzinās afroditēm, vai arī itāļi - „romiešiem” statujās? Nelīdzinās tāpēc, ka tās ir baltu-āriešu tautu - pelasgu, etrusku, umbru, osaku, sikānu, sikuļu, illiriešu, trāķiešu statujas. To sīkāk apskatīsim atsevišķā*

rakstā, bet šajā svarīgs ir tas fakts, ka senie grieķi un romieši iekaroja baltu-āriešu civilizāciju, kura bija tikumiski daudz augstāka par viņiem.

Par to, **kas ir demokrātija**, esmu jau aprakstījis rakstā Dēmonkrātija (Zintnieks Nr.363-367). Tā ir manipulēta pūļa – vairatas, vara, kur vergtura lomu spēlē **pūļa manipulators**. Demokrātija arī ir tā pati pieminētā grieķu modernā verdzība. Grieķiem par skolotājiem-vergiem, dziedniekiem-vergiem kalpoja baltu tauta pelasgi, kurus viņi bija pakļāvuši, bet, kad romieši iekaroja Grieķiju – paši grieķi kļuva par vergiem-skolotājiem romiešu patriciešu mājās. Šodien latvieši ir par vergiem-ārstiem, mājas vergiem, lauka vergiem kāda svešzemnieka mājā vai tūrismā, vai mazgā dubļus no svešzemnieka *Rolls Royce* Londonas apkārtnē. Mēs, latvieši Latvijā, arī esam modernie vergi varu sagrābušai Latvijas „Elitei”, oligarhiem, svešzemju investoriem, kolonizatoriem, valsts un vietvaldību/patvaldību birokrātijai.

Ko mums atnesa okupanti 10.gs., 13.gs., 18.gs., 20.gs., 21.gs.?

Varētu atbildēt vienā vārdā – Dēmonkrātiju. Tiesības būs pakļautiem – **Vergtiesības un Likumus**. Ja pirmie okupanti - vikingi ar līviem, zaga un laupīja, apkāva daudzus senlatviešus, pārdeva verdzībā un kolonizēja lielas Senlatvijas teritorijas, tad 13.gs. krustneši-hristieši, pēc trīsceturdaļas iedzīvotāju asiņainās apkaušanas, jau atnesa mums Likumu sistēmu – likumdošanu. Mums bija pavisam cita – baltu-āriešu tiesību sistēma, tā neparedzēja verdzības institūciju. Grieķiem un romiešiem, iekarojot dienvidu baltu-āriešu tautas, vajadzēja izstrādāt jaunu – verdzībai atbilstošu hierarhiskās pakļautības un faktiski slēptās beztiesiskuma jeb tiesiskā normatīvisma sistēmu. Baltu-āriešu Tikumu, Paražu, Dabisko (Dabas) tiesību sistēmu (kuras ietver Cilvēktiesības), baltu tautu taisnības ideālus nomainīja svešzemnieku izgudrotā Likumu sistēma jeb Likumdošana, kuru apstiprināja ar pūļa vai pūļa pārstāvju „demokrātisku” nobalsošanu vai arī ar monarha, prezidenta, diktatora izsludinājumu. Pēc Eiropas semitizācijas, romanizācijas, ģermanizācijas, sklavinizācijas (slavinizācijas) un hritianizācijas šur tur saglabājās baltu-āriešu tiesību sistēmas elementi, bet pamazām tos nomainīja iekarotāju jaunizveidotā „Obligāto tiesību sistēma” ar visdažādākajām variācijām. Tagad to sauc par Kontinentālo (romiešu, ģermāņu) un anglo-sakšu sistēmu.

Kādas tad bija un ir mūsu latviešu tiesības salīdzinājumā ar svešzemnieku tiesībām?

Latviešu (baltu-āriešu) civilizācijas augsto standartu noteica tieši tas, ka tā balstījās, pirmkārt - uz Tikumību, otrkārt - uz Paražām un, treškārt - uz Dabiskajām (dažkārt sauc – Dabas) tiesībām. Ja mēs filozofiski pieejam jēdzienam „Tikumība” kā tiesību, uzvedības regulētāja mehānismam, tad varam to kopumā ļoti nosacīti nosaukt par Latviešu tiesību sistēmu (LTS), bet pareizāk būtu to saukt par „Latviešu tikumības sistēmu” pretstatā svešzemnieku Tiesību-Likumu sistēmai. Latvieši par savu tikumības-tiesību pirmavotu uzskata Dievu, māti Dabu, sirdsapziņu un prātu.

Latviešu tikumības-tiesību sistēma ir mūžam pastāvoša, neizmaināma un, kā saka - uz visiem laikiem, lai arī kādi politiskie vēji pūstu.

Pirmkārt – tātad, Tikumība. Latviešiem, tāpat kā visām baltu-āriešu tautām, ģimenes pamatā, sabiedriskās dzīves pamatā, darba pamatā, sadzīvošanā ar dabu, visur pamatā ir TIKUMĪBA. Latviešu sabiedrība ir balstīta uz Tikumību, ar to mēs atšķiramies no visām citām Pasaules civilizācijām. Ar ko atšķiras Tikumība no Tiesībām? Gan Tikumībai, gan Tiesībām ir savas **normas** jeb latviski **mērs, mērauklas, kopīgi priekšstati, paraugi**. Tiesībām ir divas puses – **tiesība prasīt** (prasījums) un **pienākums izpildīt** šo prasību (par to tālāk tekstā), bet Tikumības normas (mērs) uzliek tikai **pienākumus**. Latviešu sabiedrība ir balstīta uz Pienākumiem, nevis uz Likumu - tas ir, tiesībām prasīt, pavēlēt! **Tiesību normas ir tāds ārējs, formāls veidojums, kurām cilvēkam jāpakļaujas - un viss. Tām nav nekādas iekšējas motivācijas, izpratnes, sapratnes, turpretim tikumība prasa dziļumu, novērtējumu, izpratni. Tikumisks lēmums ir dziļi izprasts ne-robotisks un ne-verdzisks lēmums. Brīvu cilvēku sabiedrība balstās uz Tikumiem, verdziska un „plēsoniska” (arhantropiska) - uz Likumiem.** No iepriekš teiktā izriet arhisvarīgs secinājums – parlamenti var pieņemt tikai Likumus, parlamenti nevar pieņemt Tikumus - tie ir Dieva doti un tūkstošgadīgās tradīcijās iegūti. **Tātad, parlamenti nevar valdīt pār tautu,** tieši tāpat kā Elite vai oligarhi, monarhi un diktatori. Tauta pati sevi pārvalda ar savu nookrātiju un meritokrātiju, tas ir - ar saviem **labiešiem, ar savu tautvaldību.**

Otrkārt - Paražas.

Tās savā ziņā atgādina Tiesības, jo noteic cilvēka ārējo izturēšanos sabiedrībā, bet tām nav spaida raksturs, cilvēki tās ievēro kā pašas par sevi saprotamas. Latviešiem tās tūkstošiem gadu regulē sabiedrības dzīvi un ir daudz stiprākas par jebkuru svešzemnieku ieviesto likumu, to mēs redzam arī daudzām citām un svešām tautām Pasaulē. Aizbraucot pie austrumu tautām, jūs ievērojat galvenokārt ne jau likumus, kādi tai zemē pieņemti, bet – paražas. Tā tas bija kādreiz arī latviešiem. Nebija ne baušļa „Tev nebūs zagt”, ne likuma, kurš soda par zādzību. Ne durvīm, ne vārtniņiem slēdzenes nebija, tikai koka aizvira, jo pat prātā nevarēja ienākt, ka kāds neaicināts varētu ienākt namā vai sētā, kur nu vēl kaut ko paņemt. Pat, ja durvis bija aizslēgtas, kā zīme, ka neviena nav mājā, tad atslēga bija blakus durvīm uz nagliņas vai zem kājslauķa, vai slēdzenē no ārpuses. Durvis pieslēdza, lai mājlopi un zvēri neieietu, lai caurvējš neizrautu siltumu. Svešzemnieki nicina un iznīcina latviešu paražas, tāpēc paražu regulējošā loma ir jāatgriež mūsu dzīvē. Kad aizbraucat uz kādu musulmaņu valsti, vai kāda dāma šortos, neapsegtu galvu var ieiet mošejā, turklāt vīriešu pusē? Protams, ka fiziski - tehniski jūs varat, ja vien kāds fanātiķis negadīsies pa ceļam, bet viņu nicinājuma enerģija jūs garīgi iznīcinās, viņu policija aizstāvēs, pirmkārt, viņu paražas, nevis likumu. Bet svešzemnieki Latvijā, latviešu svētbrīzī var „nokārtot darīšanas” – tāda ir tā situācija.

Treškārt - Dabas jeb Dabiskās tiesības. Tās izriet no cilvēka kā indivīda dabiskās, neatņemamās suverenitātes, jo katrs cilvēks ir suverēns! Tiesības uz dzīvību, tiesības uz brīvību, tiesības pēc laimes, tiesības uz mājokli, tiesības uz dzīvi savā dzīvotnē, tiesības uz greznību nevis simplicitātes glorificēto nabadzību. Ja jūs esat aizņēmiets naudu, ieķīlājot, izmantojot kā garantu savu dzīvokli vai māju, un nespējat vairs atmaksāt kredītu, tad tā ir kredīta devēja problēma, jo jūsu dzīvotne (mājoklis) ir neaizskarama. Tās atņemšana ir elementāro dabisko tiesību pārkāpums.

Mums varmācīgi uzspiestās Tiesības ir nosauktas par „Objektīvām tiesībām” un „Subjektīvām tiesībām”. Es šīs tiesības iedalu: tiesības prasīt un tiesības respektēt (atzīt, ievērot). Tiesības prasīt ir abējādas - kad no jums prasa un kad jūs prasiet. Pirmās varturi, izmantojot psiho-triku, nosaukuši par „Objektīvām tiesībām”, bet otrās - par „Subjektīvām tiesībām” – tā, it kā jūsu tiesības nav objektīvas, bet objektīvas ir **tikai** valsts varas tiesības. Ja ir objektīvas - tātad obligātas, bet subjektīvas – nu, kaut kāda pele pīkstēja. Birokrātijas dzirdes aparāts uz tik zemām frekvencēm vispār nav noregulēts. Viņi nedzird! Šodienas Latvijā ir tikai vienvirziens – t.s. „Objektīvās tiesības”.

Kas ir Demokrātija un vairatas vara?

Demokrātijā vara **it kā** pieder vairākumam un mazākumam ir jāpakļaujas vairākumam. Demokrātija paredz uzskatu un viedokļu daudzveidību, dažādību utt., bet tā ir tikai demokrātijas dekoratīvā fasāde. Ieraugot speciāli sagatavotu daudzveidību, demokrātiskais pūlis automātiski sadalās vairākuma pūlī – vairatā un mazākuma pūlī – mazatā, (lielinieki un mazinieki). Demokrātija oficiāli ir šīs vairatas vara. Visu it kā izlemj balsu kopdaudzums, kuram pietiek būt tikai par vienu balsi pārsvarā pār otru daļu. Tīrā aritmētika! Hitlers gūst minimālu pārsvaru un visa Vācija aiziet pa nacionāl-sociālisma sliedēm – demokrātiski (jau pieminētā „glēvā demokrātija” to pieļauj), Grieķijā vairata nobalsoja, ka Sokrāts jānoindē, un noindēja! Manipulētā latviešu vairata ar minimālu pārsvaru nobalso par iestāšanos Eiropas Savienībā un valsts aiziet kolonizācijas ceļu. Bet vai būtība ir vispār šais skaitļos un mākslīgajā iedalījumā - vairatā un mazatā? Vai dzīvē vispār ir vairatas vara? Vai tas tomēr nav vienkārši triks, ilūzija, fatamorgāna? Propagandas rupori aizsmakuši brēc, ka vairata valda, izcilais latviešu režisors A.Hermanis savā lugā atmaskojoši ataino vairatas varu. Bet vai tas tā ir?

Manipulācija ar vairatu

Tas, ka ar vairatas (vairākuma) balsīm pieņem visus likumus, noteikumus utt. – tā ir manipulācija un dekorācija. Tā nav patiesība! Vairata jeb vairākums ir lielais pūlis (lielinieki) un pūļa psiholoģija nosaka to, ka pūlis nolaižas savā uzvedībā un domāšanā uz pūlī esošo indivīdu ar viszemāko intelektuālo attīstības pakāpi. Pūlis vienmēr ir ārdošs, bet nekad nav radošs, neviens vērtīgs lēmums nevar tikt pieņemts pūlī. Pats Pūlis, kā jau rakstīju, sastāv no Vairatas un

Mazatas, pēdējai vispār ir tikai novērošanas tiesības no malas. Mazata nav tas pats, kas opozīcija vai, varam arī teikt – automātiski tā nerada opozīciju. Pūlis ir viens, un tas mākslīgi ar jau pieminēto manipulēto pseido-daudzveidību tiek iedalīts kontrolējamā vairatā un mazākos pūļšos (arī kontrolējamos). Tas dod iespēju pilnībā vadīt it kā stihisko nevaldāmo pūli. Mākslīgi radot pseido-daudzveidību, protams, nevar rasties arī opozīcija varai. Latvijā, piemēram, nav opozīcijas, ir tikai pseido-opozīcija jeb IT KĀ opozīcija. Nosaukums „kreisie” un „labējie” radās no to atrašanās vietas zālē, skatoties no tribīnes, tagad moderni ir izmantot krāsas – oranžie, zaļie, zilie, sarkanie, dzeltenie, baltie utt. Un, lai parādītu savu vienotību, zilie tad nēsā sarkanās kaklasaites, zaļie dzeltenus kreklus, sarkanie svītrainus svārkus. Katrs izvēlas savu totēma putnu, tikai visi tie putniņi pa nakti guļ vienā krātiņā un barojas no viena ideoloģiski saindētā dzeramtrauka. Budžeta sadalīšana atgādina laupījuma sadalīšanu starp laupītājiem - kurš var noplēst kādu lielāku un sulīgāku gaļas gabalu, kuram atliks kauliņus noskrubināt. Politiskais mehānisms strādāja elementāri vienkārši- vispirms nāca pie varas labējie, tie laupīja, laupīja līdz salaupīja un savā starpā sadalīja, tad nāca pie varas „kreisie”, kuri salaupīto pārdalīja (ne jau radīja kaut ko no jauna). Kad vairs nebija ko pārdalīt, tad pie varas bija atkal jālaiž t.s. „labējie”. Un tā tika izgudrots *perpetum mobile*. Dotais mehānisms strādā, kā ruskije saka, „bezotkazno”, tāpēc radīt patiesu opozīciju, politisku kopu ārpus šī apmāutā pūļa, ir tik ļoti grūti, jo reāla opozīcija ir kaut kas neatkarīgi strādājošs, kaut kas tāds, kurš darbojas pretim varturiem - vergturiem. Kā jau teicu – mazata nav opozīcija, tas ir mākslīgi nošķelts, iekšēji sastindzis, stīvs ledus gabals no liela pūļa – aisberga, un dreifē līdz valdošajam politiskajam vējam. Mazata nekad nevar pašorganizēties. Tur nevar piedzimt Ideja, pat dzirkstele par Ideju tajā nevar rasties. Kaut ko mainīt var tikai reāla opozīcija. Latvijā pagaidām tāda opozīcijas spēka nav, ja neskaita atsevišķus indivīdus un nelielas Viedkopas.

Es jau rakstīju, ka pat diskusijā dzimst tikai kompromiss, bet ne patiesība. Tad ko lai saka par pūļa radošo spēju? Pūļa jeb vairatas vara, jeb demokrātija, nav iespējama, tā ir iluzora vara, nevar taču valdīt pūlis. Un nekur jau arī Pasaulē nevalda pūlis. Pasaule, teiksiet, pilna ar demokrātiskām valstīm, tad parādiēt man vienu valsti, kur valdītu vairata – „lielais pūlis”. Bet, kas tad tur valda?

Aiz katra laju ganāmpulka stāv dvēseļu „Gans” un miesas „Brigadieris jeb Vagars”. Katram „Ganam” un „Brigadierim” ir „Saimnieks”. Ja laji mīt būdiņās, Gani nepieejamos Klosters, tad Saimnieki, kā nemirstīgie Kaščeji, uzdzīvo bruņotās Villās (modernos cietokšņos). Gani ir reliģisko Brokeru (sludinātāju/mācītāju/popu, mūku) izskatā, bet Brigadieri -Vagari ir partijas sekretāru, premjerministru, gubernatoru, provinces administratoru (Latvijas gadījums) izskatā. Kā Ganiem, tā Brigadieriem ir divu veidu ieroči – „burkāns un pātaga”. Lai vairatu varētu pārvaldīt, to vajag sadzīt mazākos politiskos steliņšos – politiskās partijās. Pēc tam vajag noorganizēt cīņu starp tām, kā gladiatoriem arēnā ar papīra nažiem. Pa īstam jau nogalināt nevar, jo ambiciozais Ieliktenis noderēs atkal citā steliņšā. Tribiņu izmērus nosaka Elites jeb jaunā

Kārtojuma („Putukrējums saldaiss”) biežums. Bet arī tribīnes tiek vadītas, aiz tām stāv īstais Saimnieks, no kura tad arī nāk Instrukcijas - vispirms tribīnēm, pēc tam jau Brigadieriem, kuri tos savukārt novada „ierindas” partijas biedriem. Rusšķijiem padomijā bija tāds labs teiciens – „Jest Mņeņije!” - **ir uzskats** – kaut kāds gaisā virmojošs, netverams, bet obligāti izpildāms. Kas var sēdēt tribīnēs, to savukārt nosaka katra „Biezā” biežums. „Burkāns” – tās ir siltas vietiņas, augsti amati, dažādi bonusi un komandējumi, bet „pātaga” – padzīšanas drauds, izstumšana no saulītes un iestumšana ēnā, silē plānāka putra, komandējumā B&B viesnīca, nedod dievs pat ar vienu ”B”, un daudz citu biedējošu lietu. „Burkāns & Pātaga” ir krējuma pārvaldīšanas instrumenti, bet ko darīt ar Pūli (vairatu un mazatu)?

Pūļa uzpirkšana jeb kā īstenot verga sapni par Laimi? Nevar taču visu Vergu pūli aizsūtīt komandējumā uz pieczvaigžņu viesnīcu Davosā un Bali pludmalēm. Vergu pūlim vajag sapni par laimi – valsts organizētu un ekonomiskās policijas apsargātu Loteriju - sapni par greznību. Vergu pūlim vajag arī apmānīt vēderu, nepieciešams radīt vēderilūziju, ka vergs it kā ēd kūkas no Rietumeiropas galda. Un to var izdarīt - nocenojot un ar lielu reklāmu tirgojot jau Rietumeiropā nocenotos ilgspēlējošo pārtiku un burbuļūdeni, no kura kūst asfalts ... Vai Vergu pūlim vajag izpriecās? Protams, ka vajag – „Vergu sportu”. Pūlim taču arī gribas būt skatītājam, tāpat kā vergturiem, kā Elitei - „Saldajam krējumam”. Kāda runa! Un Vergturi dod viņiem to iespēju. Iedomājieties, ja pūlis sāktu savstarpēji kauties, kā īru krogā vai rusšķiju kāzās, kas tad notiktu. To vajag civilizēti darīt – lai ringā pa diviem kaujas, pārējie kā ķenguri lēkā un aplaudē. To pašu izpriecu efektu panāk Holivudas filmās - kaušanās, atšaušana, nožņaugšana kā civilizācijas sasniegums (šim mērķim izveidota milzīga industrija). Papua-Jaungvinejā vēl kādus 10 gadus atpakaļ uzvarēto vienkārši apēda, kā nekā taču ienaidnieks – arī izpriecās (tā publiski izteicās viens bijušais cilvēkēdājs no Papua). Hristieši rīkoja masveida izpriecās – ragānu publisku dedzināšanu vai izcepšanu uz liela grilla restēm, kuru pavadīja masu ovācijas. Šodienas Latvijā jau pavisam civilizēti – šauj ar krāsainām bumbiņām (PaintBall). Labi, tas ir sports kā izpriecās, bet mums ir arī **demokrātiskais sports**. Kā nodrošināt sportu tautai, lai tā paliktu tizla un neapspriestu verdzības cēloņus, bet apspriestu vārtsarga uzvedību, kurš faktiski bija aizdomājies par kukuli un speciāli ielaidis bumbu vārtos (uzpirktās spēles un tiesneši). *Starp citu, Sporta bizness ir viens no netīrākajiem biznesiem Pasaulē un faktiski pastāv kā tāds vergu biznesa paveids, kurā apgrozās milzu nauda.* Iedomājieties, ja visi sāktu spēlēt futbolu, kas notiktu, ja katrā ciemā būtu fizikultūras (tautas sporta) laukumi? **Tad jau veselā miesā būtu vesels gars.** Bet vajag, lai pāris desmit skraida ar vienu bumbu, bet pārējie sajūsmā auro kā paviānu bars. Tā ir demokrātija, katrs domā, ka bezmaz viņš, sēdēdams tribīnēs vai pie TV ekrāna, ir iesitis tos vienīgos vārtus! Kad tu viņam saki, ka viņš ir sporta vergs, viņš ir aizvainots līdz sidrs dziļumiem, jo tieši viņš taču ar savu pārdzīvojumu iesista to ripu vai bumbu vārtos. Pirms dažiem gadiem, kad vēl bija atļauts lietot alkoholu arī parastiem skatītājiem, tad dažu labu sportotāju no tribīnēm nešus aiznesa, tik ļoti viņa verga dvēsele bija pārdzīvojusi sava sporta kluba zaudējumu vai uzvaru (nav svarīgi), kurā gan arī visi sportisti, kā jau vergi-gladiatori, bija

iepirkti dažādās zemēs, pat kontinentos (sporta vergi jau aizvien no Āfrikas tiek ievesti). Jāsaka, ka daži labi „sportisti” jeb „sporta fāni” jau pirms mača iepērk alkoholu, lai ar TV ekrānu varētu sadzert un norīt taukaino čipšu vai popkorna paku. Šobrīd kļuvušas populāras „sporta teltis” ar lieliem ekrāniem un rezultāts tiek mērīts izdzertā alus barelos (TV ziņa). Uzlikt tos „alus vēderus” uz skrejceļa - tās gan būtu izprieceas skatītājiem!

Konkurence kā varas un manipulācijas ierocis. Vēl viena svarīga lieta, kura organizē vergu pūli – tā ir konkurence, sociālistiskās – kapitālistiskās sacensības gars, uzvaras gars, **ciņu pieveikšanas ļaunais uzvaras prieks**, sapnis savu pretinieku redzēt „baltās čībās”. Visur sacensības! Nepieciešams organizēt sacensības – Zelta teļu var aizstāt ar Pjēdestālu (pirmais, otrais, trešais, zelta, sudraba, bronzas, akmens, keramikas - medaļas, diplomu, kausi, kausiņi, ceļojoši, nerūsējoši utt.), ieaudzina cilvēku zemzīnā refleksi cēsties tikt hierarhijas augšgalā, pakļūpinot līdzskrējēju. Tas, protams, ir riskants pasākums - kāds iedomāsies vēl Piramīdā kārtojumu mainīt. Bet vergturi zina, ka nav ko uztraukties, jo uzvarētājus var tūlīt pārpirt – pārvērst par sporta vai cita veida funkcionāriem, kuriem vienmēr atkrīt sporta koruptīvā nauda. Un viņi atkal labi kalpos, bet tagad jau kā vagari. Vēl viens Pjēdestāla „uzpirkšanas” paņēmiens ir dot iespēju „nopelnīt” (vārda tiešajā nozīmē) vai dot iespēju dalīt medaļas un diplomus (tos var saražot pēc nepieciešamības).

„Saimnieks”, protams, stāv arī aiz Izglītības sistēmas. Modernās verdzības - **varas saturēšanas** stūrakmens ir arī **tautas tumsonības uzturēšana ar tautas debilizācijas palīdzību**. Tā ir Izglītības un audzināšanas sistēma. Par melu grāmatām, no kurām liek mācīties bērniem, esmu jau daudz rakstījis (Zintnieks, Nr. 340, 359-370), bet galvenais ir tas, ka mācītas tiek kaleidoskopiskās jeb fragmentārās zināšanas (tuvāk rakstā „Nozagtās zināšanas un informācija”, Zintnieks, Nr.333), kuras piesārņo apziņu. Kaleidoskopiskās jeb fragmentārās, jeb „šizofrēniskās”, zināšanas noved pie kaleidoskopiskā idiotisma, svešu tautu un personu mērķtiecīgas glorifikācijas, kuras faktiski bijušas mūsu tautas iznīcinātāji. Labi ilustrējošs piemērs ir glītais Alsungas novada ceļvedis, kurā rakstīts: „Suitu novads ir bijis bieži apdzīvots, par ko liecina trīs pirmsvācu perioda pilskalns”. Viens no tiem esot bijis kuršu Dižgabalkalns”. Un tā ir visa informācija. Centrā tiek likts vācu periods, tas ir galvenais laika atskaites punkts. Protams, mums bija vācu okupācijas periods, bet mums bija arī kuršu Zelta laiki, Alsungas teritorija atradās kuršu Bandavas valstī, bet par to ne vārda – tikai kaut kādi tur pilskalns „mētājas”. Alsungas centrā toties slejas Miķēla baznīca, bet, pat ja mēs arh[er]eņģeli Mihailu nosauksim par Miķēli, no tā jau nemainās okupantu krustnešu – hristiešu būtība, nemainās viņu sūtība, viņu varmācīgi uzspiestās vērtības un kultūrtrēģerisms. Kaleidoskopiskās zināšanas var būt pat enciklopēdiskas, bet tās var pielietot tikai krustvārdu mīklu risināšanai un svešu ideju, kā arī personāļu propagandai telekonkursos - viktorīnās. Šādas fragmentārās un dezorientētas zināšanas nevar pielietot dzīvē - darbā, pārvaldē, ne valsts, ne novada, ne uzņēmuma, pat ne savas sētas mērogā. Izglītība, audzināšana un dzīves vide ir tās, kas veido vēsturisko apziņu. Patiesas Zināšanas – tā ir vara! Kaleidoskopisko jeb fragmentāro zināšanas gūzma nekad neļauj saskatīt dzīvi kopumā, patiesās vērtībās, nedod iespēju orientēties dzīves telpā, neļauj realizēties Dieva dotai talantībai.

Skolās, akadēmiskās skolās, arodskolās – visur, kur notiek zināšanu apgūšana, vergturiem arhisvarīgi ir dzīvo sarunu, dzīvo mācīšanos aizstāt ar krustvārdu tabulu, matrici, punktiem, atzīmēm, ballēm. **Cilvēks pazūd matricē!** Visur valda **Matrice**. Vergturi liek sijāt, šķirot cilvēkus pēc iegūto ballu (punktu, plusu-mīnusu) sistēmas, kur kā mīnu lauki izliktas punktu skaitu robežas. Mūsu bērni kā naktstauriņi pa tumsu skrien uz karsto Malduguni, noturēdami to par Dieva gaismu, un apdedzinās. Mūsu bērniem apgriež spārnus kā Rīdzenes kanālmalas gulbjiem, lai viņu domas nelidotu tālāk par Vergu sportu vai Vēdera izpriecām un Praidā krāsainību. Mūsu bērniem Dieva dotās talantības attīstību vergturi aizstāj ar ideju un cīņu par hierarhiskajām karjeras kāpnēm. **Talantība tiek nomainīta ar Karjeru**, jo pēdējā ir kā suņa pavada, ar kuru vergturis rausta nabaga vergdvēselīti. Tautas gara centri – lauku bibliotēkas un novadpētniecības muzeji – tiem vajadzētu Gaismu izstarot, darboties kā bākām, bet speciāli aplāpēt tās bākugunis ir itin viegli, tīšuprāt uzpildot tās ar vecām baterijām un dažādu okupantu slavinājumiem. Šodienas Latvijā Tautas Gaismas centri, tāpat kā Fiziskās kultūras centri, ir spiesti darboties no Siles pārkrituma principa un mērķtiecīgiem koloniāliem ESV maksājumiem. Ja nekas nav pārbiris pāri, tad jāpaliek bešā – tad tiek piesaukts entuziasms un patriotisms – lai tie strādā.

Inteliģences servilisms jeb inteliģences Verdziskā pielīšana, pieglaimošana, iztapība politiskai varai – režīmam.

Padomju laikos radošo inteliģenci sauca par sociālistisko reālismu radošo inteliģenci, bet tā ne tuvu nebija nacionālā jeb tautas inteliģence. Šobrīd mums arī ir sava, tagad jau neoliberālistu idiolatrismu radošā inteliģence. Latviski tas būtu - radošā inteliģence, kas sulaiņa centībā rada Oligarhu un Elites slavinājuma darbus.

Bērnu audzināšana speciāli tiek uzticēta „ielai” un svešzemju priesteriem – krustnešiem. Tas ir viegli realizējams – paverdzinot māti un vecvecākus eksistences darbā, lai bērnu audzināšanai nevienam neatliktu laika. Bērnu audzināšana speciāli no lielģimenes ir iznesta uz ielas - uz morālo un fizisko „bomžu” sabiedrību. Vislabāk situāciju raksturoja viens potenciālais Rīgas mērs (2013. gada vēlēšanās), viņš teica: „Skolās audzina un izglīto „eksportpreci””. Viņš ar to lepojās, un tā varbūt ir pat tā galvenā nelaime, ka bērni viņiem ir tikai tāda **eksportprece**. Skolas uzdevums, pēc viņu domām, ir – **labi to iepakot**.

Juvenālās justīcijas tiesību normas bērnus vispār padara par valsts vergiem no dzimšanas, tieši tāpat kā hristieši katru iesvētīto bērnu pasludina par hristīgās baznīcas īpašumu. Valsts jums var atņemt bērnu, balstoties pat uz kaimiņa denunciācijām. Ar šo tiesību palīdzību valsts vispār var ražot bērnus, atņemot viņus vecākiem, kā bioloģisku eksportpreci homoseksuālistu un pedofilu starptautiskajam tirgum. Pasūtījumu netrūkst un, slēpjoties aiz bērnu labdarības un žēlsirdības maskas, šādas tiesības klauvē arī pie Latvijas durvīm. Pagaidām tās Latvijā ir ieviestas „mīkstā formā”.

Galvenais ir atbrīvot latviešus no domāšanas. **Zinātne latviešiem!?** Var jau teikt, ka zinātne izriet no nepieciešamības, bet neaizmirsīsim, ka akadēmiskā zinātne arī ir nepieciešamība. Eiropas Savienībā ir pietiekami daudz zinātnieku un zinātnes centru un, ja ir kāds talantīgs, atradīsies arī viņam vieta svešzemnieku laboratorijās. Zinātnieki vergturu zinātnes laukos – tas taču skan daudzsoļi! Zinātni Latvijā pārklājis tāds kā „Nāves plīvurs”, pat policija gribēja komandēt un uzraudzīt, ko drīkst un ko nedrīkst pētīt Latvijā.

Elītes un vergturu (neredzamo un redzamo oligarhu un svešzemju priesteru) varas **metode** ir arī **relīģija**. Pirms svešzemnieki okupēja baltu zemes, tur relīģija nepastāvēja. Nav nekad bijusi tāda baltu tautu relīģija. Jā, latviešiem bija un ir priesteri – vaideloši (tes) un spīģanas, bet viņi bija un ir garīgās dzīves vadītāji, bet ne vidutāji starp Dievu un cilvēku, vai Dieva gribas prihvātatori un izpildītāji „Dievā vārdā!”. Smieklīgi tie krustneši un laji savā lētticībā! Pasaules valdošie priesteri izstrādāja relīģijas kā biznesa projektus dvēseļu paverdzināšanai, kurus es nosaucu par Pasaules Megaprojektiem un attiecīgā rakstu sērijā esmu apskatījis. Piemēram, „Mošes Megaprojekts”, „Jaunās Valstības jeb hristianizācijas megaprojekts” (skat. Zintnieks, Nr. 344-347) un citi.

Modernās verdzības neatņemama sastāvdaļa ir Eiropas un ASV mērķtiecīgais **kultūrtrēģerisms un kultūras liberastizācija**. Tā ir mērķtiecīga latviešu tūkstošgadīgās tautas kultūras noplicināšana un nobradāšana. Šo tematu apskatīsim atsevišķā rakstā – „Kultūra Dēmonkrātijā”. Latviešu kultūras centienus vislabāk ir izteicis dziesmā Žoršs Siksna: „Es mīlu pilnu maku un plānās pankūkas ar piedeguma smaku”. Ko es te varu vairāk komentēt...

Galvenais, ko svešzemnieki dara - veic monitoringu un savlaicīgu „nopļaušanu”, lai mūsu kultūras asni nevarētu izdīgt. Dziesmu svētku sadziedāšanās ir kā asni no pelniem. Ar to es domāju tautas sadziedāšanos, nevis koru priekšnesumus galmam un ārvalstu investoriem. Latvisma attīstība ir galvenā prioritāte. Es tišām lietoju šo terminu „prioritāte” līdzās „konsolidācijai” un „integrācijai” (*de-facto* - latviešu dez- integrācijai), ko iecīnījuši Briseles administratori Latvijā.

Vai dzimtcilvēkam var būt tiesības, vai biorobotam vispār vajag tiesības?

Priekš kam dzimtcilvēkam jeb, moderni sakot, biorobotam tiesības? Viņam ir tikai varmācīgi pienākumi, jo brīvpriekštie pienākumi ir tikai brīvu cilvēku sabiedrībā, kurā valda Tikums.

Faktiski gan jāsaka, ka viņam ir tiesības- **tās ir tiesības būt vergam**.

Šīs tiesības ir noformulētas likumdošanā. Likums - varturu izdots normatīvais akts, noteikumu sistēma, pavēle, kuras neizpildīšana novedīs pie varturu varas pielietojuma pret cilvēku, kurš to neizpildīs. Likums – tā ir potenciāla vardarbība. Esmu vienmēr teicis: pirmkārt - jo dumjāka tauta, jo tai vairāk vajag likumu un instrukciju, un, otrkārt - jo vairāk kādu tautu grib apspiest, jo vairāk varturi izdod likumus.

Mūsdienās tiesības jau tiek izmantotas, lai vergturi regulētu sabiedrisko dzīvi sev vēlamā virzienā. Piemēram, Latvijas Saeima lielās ar pieņemto likumu skaitu, bet, **jo vairāk likumu, jo mēs paliekam ierobežotāki un aprobežotāki**. Tiesību normas un standarti jau arī padara mūs par paklausīgiem biorobotiem. Vardarbīgās Tiesību normas vergturi nosaukuši par „objektīvām tiesībām”. Ne jau cilvēki regulē sabiedrisko dzīvi, bet likumi, tajos ieliktais normas, kuras nostiprinātas normatīvajos aktos. Normatizācija valda, ne cilvēks.

Ne jau mēs nosakām, kas ir pareizs un kas nē, to nosaka Tiesības pār mums. Kā jau teicu, baltu-āriešu tautām to regulēja Tikumi un Cilvēktiesības (vergturi tās sauc par subjektīvām tiesībām), kuras balstās uz sociāli tiesiskām prasībām un dabiskām tiesībām. Atgādināšu latviešu tikumus: labestība, gudrība, darbība, daiļums, līksmība, mīlestība, saderība jeb draudzība, devība, taisnīgums, dievbijība. Latviešu cilvēktiesības ir universālas, tādas pašas kā citām tautām. Tās ir visaptverošas tiesības, kuras varturi nevar piešķirt vai atņemt, vai ierobežot, lai kā arī tiem to gribētos, un tās ir: dzīvot cilvēka cienīgu dzīvi, dzīvot pēc Dieva padoma, dzīvot savā mājoklī, latviskā dzīvotnē, dzīvot grezni, darboties atbilstoši savai talantībai, dzīvot tīrā nepiesārņotā vidē, realizēt savas tautas kultūras ideālus. Daudzām svešzemnieku tautām pastāv arī „negatīvās cilvēktiesības” - nav tiesību sevi pārdot verdzībā un nav tiesību paverdzināt otru cilvēku, jūdeohristiešiem ir baušļi – tev nebūs zagst, tev nebūs iekārot... utt. Jūdaistiem ir pat 365 (*mitzvot lo taaseh*) negatīvie baušļi (katrai dienai viens) un 248 (*mitzvot aseh*) pozitīvie baušļi (skaitlis norāda cilvēka iekšējo orgānu un kaulu kopskaitu), kopā katram jehudam jāzina 613 *Mitzvot (pēc Otrā Zālamana tempļa sagraušanas skaits ir samazinājies, turklāt ir baušļi, kuri ir tikai vīriešiem vai tikai sievietēm, vai augstākajiem priesteriem-kohanimiem)*. No „kohanimiem” atvasināti ir – *kagani, kogani, koheni, kohaini*, bet no kaganiem jau radās *khani (hani)- kņazi*. Bet tie pēc savas būtības ir Likumi, Pavēles un Noteikumi, kuri izteikti Mošes likumos (*Torat Moshe*).

Kā izpaužas dzimtbūtnieciskās-verdziskās attiecības?

Šīs dzimtbūtnieciskās-verdziskās attiecības izpaužas visās dzīves sfērās, tās izpaužas un to pazīmes redzamas privātajās un publiskajās tiesībās, faktiski tās izpaužas jūsu beztiesiskumā, sākot jau ar plaši izvērsto banksterismu un beidzot ar t.s. „pašvaldību” despotiskumu. Tās izpaužas cilvēku kontrolē (nevis, kad jūs paši kontrolējat) un pieaugošā sodu sistēmā (jau 13 dažādas policijas jūs izseko un vēl milzu skaitā visdažādākās inspekcijas!). Ja Latvijas Republikas Augstākā Padome atdzīvināja Civillikumu, tādejādi atceļot padomju dzimtbūšanu, tad šobrīd otrās pakāpes likumdošanā ir ieviesta Modernā verdzība. Tā ir labi saskatāma daudzos likumu pantos tādās publisko tiesību nozarēs kā: administratīvās tiesības ar feodālajiem „Miesas sodiem” un varmācību, finansu tiesības, starptautiskās tiesības, eirokoloniālās tirdzniecības tiesības, krustnešu baznīcas tiesības, ekoloģiskās tiesības (pat tās ir pagrieztas PRET cilvēku), darba tiesības, kriminālās tiesības un procesuālās tiesības. Ja iedziļinās visu šo tā saucamo „tiesību” būtībā, tad redzam, ka tās ir pret cilvēku vērstas „verdziskas tiesības”. **Tās nav jūsu tiesības, bet gan tikai vergturu tiesības jūs paverdzināt, tās ir viņu tiesības PĀR JUMS .**

Faktiski tas ir varturiem un varnešiem iezīmētais darbības areāls. Tā ir bezierunu, ar likumu pieņemta patvaldība.

Konkrēts piemērs no viena Vidzemes novada mājas lapas internetā, par kuru rakstīju rakstā „Sapnis par pašu valdīšanu”: ja nav nomaksāti nodokļi par jūsu privātīpašumu: „... novada dome **nolemj: Piedzīt** no Personas XXX, - nekustamā īpašuma nodokļa parādu - **Ls 5.59, bezstrīdus kārtībā** (mans pasvītrojums), **piedzīņu vēršot uz parādnieka naudas līdzekļiem un tam piederošo kustamo un nekustamo īpašumu, darba algu, pensiju un citiem ienākumiem.**” Ja nesamaksāsiet šos piecus latus, jūsu pensija, darba alga, svētais privātīpašums var izzust kā rīta rasa, saulei uzlecot. Un tādu lēmumu par lielākām un mazākām summām ir kaudzēm, gandrīz katrā patvaldībā! Likumiskotai patvaļai nav robežu! **Nav nevienas tiesības, kuras būtu „antropocentriskas” - no cilvēka pozīcijām izejošas. Nav tādu, kuras būtu vērstas cilvēkam par labu, kuras viņu aizsargātu, pasargātu, nosargātu. Tādu nav!** Pat prezidentam nav jāskata jūsu sūdzības (šim „neskatīšanas” nolūkam pat speciāls nolikums ir pieņemts - neies taču sevi apgrūtināt!). Nerunāsim nemaz par prezidentu - es uzrakstīju iesniegumu Valsts Zemes dienestam, ko viņi atbildēja – „Lūdzam Jūs vērsties dienestā ar normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā parakstītu iesniegumu.” Latvieši saka - smieties vai raudāt? Birokrātiem pat ir izveidojusies tāda birokrātu spec-valoda. Viņi visi mūs uzskata par dzimtcilvēkiem, jo mēs ar likumu palīdzību par tādiem esam padarīti! Vai mēs varam kādam sūdzēties? Protams, tikai kaimiņam pusčukstus.

Vietējās dzimtbūšanas vietā – Eurodzimtbūšana jeb Modernā verdzība.

Es rakstu „eurodzimtbūšana” nevis „dzimtbūšana”, jo, „brīvprātīgi” iestājoties ESV, mēs kļūvām par dzimtcilvēkiem – vergiem jaunā pakāpē – Eiropas dzimtcilvēkiem. Varam justies lepni, skolās bērniem pat mācību programmās ir ierakstīts – audzināt eiropiskās identitātes garā (tuvāk rakstā „Eiropietis bez maskas”). Klasiska eurodzimtbūšanas demonstrācija bija Kipras kā neatkarīgas valsts iznīcināšana ar boļševiku cienīgu naudas konfiskāciju. Arī Latvijas varturi nodemonstrēja klasisku, dzimtbūšanai atbilstošu, piespiedu, varmācīgu naudas **noguldīšanu ārzemju bankās** (sakarā ar tā saucamo Nulles deklarēšanos) vai tuvojošos naudas ieguldījumu atņemšanu, pārvēršot tos svešzemju koloniālajos EURO. Interesants psiho-triks: kad hristieši okupēja Latviju, tad viņi savus dievnamus sacēla latviešu svētvietās, lai latvieši turpinātu iet uz to pašu vietu, tā arī tagad – koloniālajā euro monētā vienā pusē iespiež latviešu „Mildas” attēlu. **Koloniālo pātagu ietin tautiskā jostā.** Eurodzimtbūšana visklasiskāk izpaužas finansiālajā sistēmā un kontrolē, katra eiropieša totālajā kontrolē. Viņi varmācīgi nosaka to, cik jums nauda drīkst atrasties kabatā, cik bankā uz rēķina. Jums nakts melnumā jābūt gataviem atbildēt, kur jūs to dabūjāt, kā jūs to tērējat, par cik apdrošinājāties, par cik iepērkaties. Ar mobilo telefonu, naudas karšu, avio un elektronisko biļešu palīdzību kontrolē jūsu pārvietošanos. Fantastiska kontrole ir personālā monitoringa bezmaksas Globālās pozicionēšanas sistēma (GPS). Viņi vienmēr

zina, kur jūs atrodaties, nerunājot jau par to, kādu TV kanālu vai kādu interneta lapu jūs skatāties. **Totalitārisma ēna klājas pār Eiropu.**

Politiskie bēgļi un eiroduzimbūšana, jeb, bēgot no vilka, uzskrien lācim

Es rakstīju Zintniekā (Nr.356), ka Likteņdārza 600 000 akmeņi ir kabalistisks krustnešu Bībeles skaitlis, nevis deportēto un bojā gājušo skaitlis, ka tas nav latviešu likteņskaitlis. *Jāsavāc tik liels akmeņu skaits, bet es gribētu precizēt - latvieši uz kapiem nes ziedus, bet semīti akmeņus.* Bet šobrīd, ja ņemam vērā kādreiz komunistu noslepkavotos, pēdējos karos bojā gājušos, deportētos uz Sibīrijas vergu nometnēm, kolektīvizācijas upurus un pēdējos politiskos trimdiniekus, tad jau gan šie 600 000 tūkstoši sanāks. Sanāks tāpēc, pēdējie oficiālie dati (2012.g.) ir, ka politiskajā trimdā jau devušies 307 000. Protams, patiesos skaitļus mēs nezinām, jo, lai netaptu vajāti, cilvēki spiesti slēpt savu atrašanās vietu. Šobrīd jau ir izveidojusies situācija, ka sarunās cilvēks sāk taisnoties, kāpēc viņš nav aizbraucis no Latvijas.

Trimdinieki ir definējami par **POLITISKAJIEM bēgļiem**, jo viņi bija spiesti doties projām tieši Saeimas pieņemto politisko likumu dēļ, varturu (deputātu) un varnešu (izpildvaras) politikas un prakses dēļ. Tieši tāpēc tā ir definējama kā **Politiskā trimda**. Bet, ja trimdinieki domā, ka viņi ir aizbēguši no dzimtbūšanas kā tādas, tad viņi maldās. Ne par velti es to saucu par „eurodzimtbūšanu”, tā pamatojas ne jau tikai uz euronodokļu sloga, bet arī uz visām citām dzimtbūtnieciskām „tiesībām” jebkurā vietā Eiropā. Jūs atradīs, par to „neuztraucieties”, jo visi esat „iezīmētie”! Viduslaikos pēc mēra Anglijā radās situācija, ka nebija vairs kam strādāt, bet dzimtbūšana bija atņēmusi pārvietošanās tiesības dzimtcilvēkiem. Kaimiņos Kungs maksāja labāk vai piesolīja kādus citus bonusus, un jūs ar ģimeni blīvā miglā pārbēgāt uz cita lorda īpašumiem. Tad, kad jūsu kakla kungs jūsu ģimeni atrada, tad sekoja miesas sodi līdz pat pakāršanai. Pret šādu pārvietošanās aizliegumu, faktiski Kunga maiņas aizliegumu, notika dažādas sacelšanās, līdz „tauta uzvarēja”. Faktiski ar to laiku tad arī iesākās Modernā dzimtbūšana – tas nozīmēja, ka jūs pats varat izvēlēties, pie kura Dzimtkunga strādāt. Bet dzimtbūšanu kā tādu jau tas neatcēla. Tieši tas pats, kas tagad, robežas tikai paplašinājušās - tagad jūs varat izvēlēties gandrīz visas Eiropas ietvaros dzimtmuižu, kurā vergot. Vai jūs mazgājat automašīnu anglim vai zviedram - tā taču ir jūsu izvēle, jūs taču esat brīvs dzimtcilvēks. Jūs varat aizbēgt no Latvijas, bet nevarat aizbēgt no eurodzimtbūšanas! Problēma nav tikai tajā apstākļi, ka vietējā nodokļu nasta jums uzgāzīsies kā lavīna, jūs jau vēl arī uzmanīs no Latvijas. Starp dzimtkungu pavalstīm ir saslēgtas starptautiskas vienošanās, kā krusta zirnekļu tīkls, par datu izdošanu – cik jūs nopelnāt, cik tērējat, kā un ar ko gulāt. Dāņi, piemēram, kā jau augsti kulturāla tauta, jums ar vēstuli paziņo: „Atbilstoši līgumam ar Latviju, turpmāk mēs par jūsu ienākumiem ziņosim Latvijai”. Kaulainā roka jau ir ielīdusi visās Lielbritānijas jurisdikcijas Eiropas ofšora (ārzonas) bankās un novēro jūsu centu kustību un ārzonu firmu darbību. Viņi ļoti labi prot skaitīt otra naudu, šim nolūkam radīts milzīgs birokrātiskais aparāts (tuvāk rakstā „Atklāsme par verdzību un birokrātiju”, Zintnieks Nr. 401).

Viņi zina, cik jūs atsūtāt radiem uz Latviju, cik paši notērējat uz vietas. Pavisam nesen noplūda informācija, kā Latvijas Dienesti pabija Lielbritānijai piederošā Džersijas salā un droši vien arī citās salās, lai vienotos, kā kontrolēt izbēgušos dzimtcilvēkus no Latvijas, kā piesavināties viņu sūri nopelnīto trimdas sviedraino naudu.

Dzimtbūtnieciskās jeb verdziskās attiecības nāk no „Režīma” puses, no patvaldībām/vietvaldībām (pseido-pašvaldībām), un no Eurokoloniālā centra, tāpēc jauno moderno dzimtbūšanu, atšķirībā no padomju sociālistiskās un feodālās dzimtbūšanas, esmu nosaucis, kā jau augstāk rakstīju, par „Eurodzimtbūšanu” jeb „Moderno verdzību”. *Man pašam termins „dzimtbūšana” ne sevišķi patīk, jo termins „Dzimta” ir ļoti cēls jēdziens, bet diemžēl Latvijas pasūtījuma historiogrāfijā tāds ir ieviests, tāpēc pagaidām vēl to izmantoju. Faktiski mums ir jārunā par dažāda tipa verdzību, lai arī cik tas skarbi neizklausītos.*

Galvenais, kur izpaužas verdzība un tās paveids dzimtbūšana - tā ir apziņa un domāšana. Par to rakstīju savā grāmatā „Latvieti, mosties!”, tas bija aicinājums atmodai no garīgās verdzības – garīgās dzimtbūšanas. To garīgo eurodzimtbūšanu var izjust visā, kā tagad to sauc, publiskā telpā. Klanīšanos Briseles priekšā un uz vēdera lišanu un stērbeles bučošanu redzam un dzirdam ik dienas. Latvijas valsts TV ziņu (izņemot atsevišķus raidījumus) un Radio ziņu kanāli pārvērtušies par „Briseles TV un Radio” (vienīgi Radio 2 vēl domā nacionālās kategorijās). Valsts pat uzpērk reklāmas aģentūras sava „pareizā” viedokļa paušanai un tautas smadzeņu skalošanai, prāta apmaušānai. Ļoti klasisks piemērs ir koloniālās Euro valūtas daudzinajums. Euro jau ir varmācīgi, pret tautas gribu, ieviests, bet notiks tautas pārliecināšana un mīlestības dzīšana pret šo dzelkšņaino naudu. Šim nolūkam tiek tērēti simtiem tūkstoši, lai tautas smadzenēs iedzītu bausli – „Tev būs mīlēt euro kā savu māti-barotāju”.

Ja kādus gadus atpakaļ mēs vienmēr bijām labi informēti, kas jauns Telavivā, tad tagad visas ziņas ir no Briseles pozīcijām. Savas nostājas Latvijai jau vairs nav, ja nu vienīgi kāda ziņa par „Mazās zemes” kādu „Veiksmes” pasaciņu. **Briseles idolatrija zied kā metāla puķe tautas brīvības kapa vainagā.** Protams, ne visa ļaunuma sakne ir eurokrātu un sorosiešu centros, daudzi verdziskie dzīves noteikumi ir globāli un izriet no dažādām kosmopolītiskām starptautiskām organizācijām un to propagandētājiem ir pat iedotas tik pat kā valsts tiesības to darīt. Kā jau rakstīju, verdzības propagandas iesākums nāk no demokrātiskās Antīkās Grieķijas, Romas impērijas, Šumēras, senās Ēģiptes laikiem. Kāpēc skolotājiem ir tik maza alga? Tāpēc, ka skolotājs tajos demokrātijas laikos bija mājas vergs, sportisti-gladiatori un aktieri bija izpriecu vergi, utt. Vergu bija vairāk kā pilsoņu. Tagad tikai vergus sauc „civilizētāk” – skolotājs, ārsts, sportists un daudz citu skaistu nosaukumu. Vai tad skolotājiem un ārstiem nevajadzēja būt visaugstāk atalgotiem? Vieni kopj cilvēku dvēseli un garu, otri - miesu, bet šobrīd lielākās algas ir tiem, kuri uzmana jūsu maku un raksta jums „dokumentus” (birokrātijas sagudrotos). **Inversā sabiedrība!**

Kā Eurodzimtbūšana jeb Modernā verdzība izpaužas mūsdienu tiesībās un praksē?

Pirms skatām konkrētas tiesības, jāatzīmē šo tiesību propagandisti. Mūsdienās, līdzās svešzemju administratoriem un vergturiem- Elitei, ir radusies jauna profesija – Eksperti. Domājat, ka par lielu naudu pērk tikai verdzenes prostitūtas un sportistus (dažs labs kājbumbists maksā desmitiem miljonu, skolu var uzcelt par tādu naudu), bet ne tikai – arī Ekspertus! **Pirktos sludinātājus un „pareizā” viedokļa paudējus tagad sauc par „Ekspertiem” (parasti tie ir svešzemju banku ekonomisti, kuri zvejo latviešu ūdeņos ar saindētu ēsmu).**

Mūsdienu Eurodzimtbūšanas praksi jūs izjūtat jau ar mājokļa, siltuma vai patērētās gāzes rēķiniem, ar katru nodokli, ar „nulles deklarāciju”, ar ... ar... daudzām un daudzām citām piesaistēm, kā arī ar „likumīgo” patvaļu no valsts varturu un vietvaldību/patvaldību funkcionāru (varnešu) puses. Kā visas šai zemē valdošā „Režīma” pret tautu vērstās pārestības, tās, protams, ir likumīgas, tas ir, varturu (deputātu) pieņemtas ar demokrātisku balsošanu. **Bet tas, ka tās ir likumīgas, ne tuvu nenozīmē, ka tās ir leģitīmas.** Pats nihilistiskākais ir tas, ka *de-facto* esošā eurodzimtbūšana ir klajā pretrunā ar *de iure* latviešu tautas dabiskām tiesībām, latviešu mutvārdu Konstitūciju, t.sk. paražu tiesībām un tradīcijām, labas pārvaldības principu, labo tikumību, Latvijas Republikas spēkā esošo Satversmi un Civillikumu – tā ir pretrunā ar nosaukto likumdevēju burtu un garu. Eurodzimtbūšana Latvijā ir antikonstitucionāla!

Lietu un Saistību tiesības – klasisks „eurodzimtbūšanas” paraugs

Modernās verdzības dzimtbūtnieciskais raksturs spilgti izpaužas Civilajās tiesībās, starp kurām svarīgu lomu ieņem **Lietu tiesības un Saistību tiesības**. Ļoti spilgti eurodzimtbūšana izpaužas tieši saistībā ar nekustamo īpašumu, t.sk. zemi. Jautājums ir par to - **Kas ir patiesais zemes īpašnieks?** Atbilde uz šo jautājumu lielā mērā arī nosaka sabiedriskās iekārtas saturu, jo cilvēkam verga apziņa un verga dvēsele var būt pie dažādām Lietu tiesībām. Vērtējot šodienas likumus un Ministru Kabineta Noteikumus, jāsecina, ka būtiski ir pārkāpta Satversme un Civillikums. Mūsu pamatlikumi paredz, ka zeme ir mantojama un tā var būt privātīpašums mūžīgi mūžos, bet *de-facto*, sākot jau no 1993.gada (pastiprinātā veidā no 1997.gada, bet klasiski no 2006.-2010.gada) mums ir atkal iestājušies dzimtbūšanas laiki, tikai mantotāja jeb muižnieka dzimtas lomu izpilda valsts. Mēs, protams, nevaram iekāpt barona vai kompartijas sekretāra rīta čībās, bet jautājums ir par tiesību garu un likumdošanas būtību. Feodālismā feodāļi kopā ar muižām sāka mantot arī zemniekus ar visu ģimeni. Radās dzimtmuižas [vācu val. *Erbgüter*] – mantotās muižas un mantotie cilvēki jeb dzimtcilvēki [*Erbleute*]. Pēc būtības šodien ir tā pati verdzība, tikai toreiz bija Kungu, bet šodien – Valsts. Mantojumā nāk komplekts: cilvēki + zeme. 1806.gada t.s. Zemniecības likumi jau atļāva dzimtcilvēkam mainīt dzimtkungu, protams, nomaksājot visus parādus, ja tādi bija. Bet tā galvenā – noteicošā, lieta ir tāda, ka zemes virtiesības jeb zemes mantojuma tiesības VIENMĒR saglabāja Kungs vai Valsts. Būtība slēpjas zemes izmantotāja attiecībās pret zemes īpašuma attiecībām. Verdzības un tās paveida –

dzimtbūšanas, pamats nav saistāms tikai ar cilvēka personisko brīvību, tas ir arī jautājums par viņa saistību ar zemi, ģeogrāfisko telpu, kura viņam pieder, vai uz kuras viņš atrodas ar saimnieka vai nomnieka tiesībām. Dzimtbūšanas atcelšana 19.gs. vai, piemēram, verdzības atcelšana ASV, jau bija tikai tāda „putna brīvība”, bez tiesībām vīt ligzdu. Jau 19.gs. otrā pusē baroni izgudroja viltīgo banksterismu (faktiski templeišu ieviesto) zemniekiem - viņu senču seno zemi „atdeva” ar izpirkšanu „caur” krājaizdevu sabiedrībām un bankām, tikai ar šo institūciju starpniecību pakļaujot zemniekus vistipiskākajam mūsdienu banksterismam. 19.gs. zemnieks, lai arī ar netaisnīgu un nepamatotu parādu nastu, bet izpērkot, varēja kļūt arī zemes īpašnieks un virsīpašnieks.

Vērtējot mūsu šodienas situāciju un likumdošanu, mēs šobrīd jau esam dziļākā senatnē kā dzimtbūšanas laikos. Mēs esam tik dziļā verdzībā, ka vēl neesam sasnieguši šo 19.gs līmeni. 1991.-1992.gadā AP atdeva īpašumus. Labi, ne pilnīgi visiem, bet principā atdeva – atjaunoja privātīpašuma institūciju, bet Jaunlatvijas Saeima, sākot no 1993.gada, pamazām un klusītēm tos sāka atņemt. Kā? Protams, likumīgi, „demokrātiski” nobalsojot ar demokrātiskā centrālisma metodi.

Lai to izprastu, mums ir jāatgriežas it kā senā, bet šodien faktiski ļoti aktuālā pagātnē. Es negrāso analizēt krustnešu Latvijas okupācijas periodu un feodālisma laikus Latvijā, kā arī dzimtbūniecisko institūciju attīstību, bet paskatīsimies, kur aug saknes mūsu postam.

Un iesākās tas ar to laiku, kad latvieti sāka atdalīt no zemes – no ģeogrāfiskās ainavas, kuras sastāvdaļa viņš ir un viņam jābūt, lai varētu dzīvot brīva – suverēna cilvēka dzīvi, nevis dreļļaverga dzīvi. Nomadu tautas ir it kā klīstošas tautas, bet pat viņiem bija sava iezīmētā zeme un bezgalīgi viņi nevarēja klīst, bet latvieši vienmēr ir bijusi vietsēžu – zemkopju tauta. Pat kuršu un ziemeļļu (zemgaļu) jūras arājiem bija savas piejūras mājvietas - dzīvotnes. Bet neviena brīva tauta nebija un nav iedomājam bez savas zemes. Zeme ir vienmēr, gadu tūkstošiem, bijusi šīs tautas īpašums un tās gara un dvēseles veidotāja. Tieši zeme ir tautas unikalitātes un talantības noteicēja, tautas satversmes noteicēja. Tauta un zeme vienmēr ir bijuši nesaraujami jēdzieni. Pat pasūtījuma vēsturnieku popularizētās „Lielās tautu staigāšanas” lielākajā to daļā nekad nav notikušas, bet faktiski notika tautu iekarošana un vairāk vai mazāk vardarbīga asimilācija. Vislabākais piemērs ir Eiropas hristianizācija, kad pārvietojās tikai kara draudzes un ikonostases. Sākot no hristiešu-krustnešu okupācijas 13.gs., Latvijā iestājās dalītā īpašuma institūts - vienam pieder tiesības uz lietas būtību, bet otram neierobežotas (šodien ierobežotas) tiesības lietot šo lietu. Pirmo jau kopš tiem senajiem laikiem sauc par virsīpašnieku jeb latīņu valodā **Dominus directus**, otro - par īpašumtiesīgu lietotāju jeb – **Dominus utilis**. Virsīpašnieka tiesības noteica to, kāpēc lietotājam jāmaksā nodokļi un jāpilda kļaušas. Ja tos nemaksā virsīpašniekam, tad rodas parādi un, sasniedzot zināmu parādu līmeni, virsīpašnieks var noņemt zemi un mantu īpašumtiesīgajam lietotājam – tieši tā, kā tas ir 2013.gada Latvijā. Dzimtbūšanas pamatā jau arī bija šī faktiski 13.gs. jau iestrādātā dalītā īpašuma klauzula. Visnezēlīgākie dzimtbūšanas laiki

latviešiem iestājās tieši Cariskās Rossijas dzimtbūšanas laikos, tikai ar 1804. gada Civillikumu jeb Zemnieku likumiem situācija nedaudz uzlabojās, bet verdzība pēc būtības tik un tā saglabājās. Vēlāk, atceļot dzimtbūšanu, it sevišķi 1849.g. un 1860.gada zemnieku likumos, tieši šī dalītā īpašuma klauzula tiek atcelta. Dotās izmaiņas dzimtbūšanas likumos skar arī dzimtas, ģimenes un personas tiesību izmaiņas, kuras saistījās gan ar personas brīvības (t.sk. pārvietošanās), lietu, saistību, mantojuma tiesībām. Tās skāra visu Civillikuma spektru. Faktiski Rossijas impērijas ietvaros notika sabiedriskās iekārtas maiņa (cara Aleksandra II virsvadībā). Latvieši kļuva saimnieki pār savu zemi, bet, protams, cara despotijas un rusifikācijas apstākļos.

Šodien, 2013. gadā, skatot varturu - Saeimas pieņemtos likumus un noteikumus par nodokļiem, nodevām un papildlikmēm, mēs varam izdarīt tikai vienu secinājumu – **mēs vairs neesam paši savas zemes saimnieki, privātīpašums tiek atcelts, zemturis kļūst de-facto par nomnieku**, jo tieši tāpat kā kādreiz muižnieks, tagad valsts ierēdņi jums var pēc politiska diktāta vai „brīvprātīgi” voluntāri uzlikt tādus nodokļus un tādus absurds zemes uzturēšanas – kopšanas noteikumus (piemēram, zāle nedrīkst augt garāka par 15 vai 20 cm, kā to pieņēmusi attiecīgi Lielvārdes un Ikšķiles patvaldība), ka jūs vairs nevarat uzturēt savu zemi, un jums to varmācīgi atņemt. Sākot no 1997./1998.gada un vēlākiem likumiem un MK Noteikumiem, *Dominus directus* lomu pilda valsts. Dzimtbūšana ir likumīgi atjaunota. Faktiski, analizējot 1804.gada dzimtbūšanu laiku likumus, redzam, ka toreiz noņemt zemi zemniekam bija daudz grūtāk kā šobrīd. „Vecie parādi nav samaksāti 6 gadu laikā un kopā ar jauniem parādiem līdzinās zemes divkārtīgai vērtībai” - pie šādiem parādiem feodālismā varēja ievadīt tikai procesu par zemes atņemšanu, jo ar parādiem pat bija par maz, lai atņemtu zemi feodālās dzimtbūšanas laikā. No šī piemēra var redzēt, ka muižniekam vai valstij bija sarežģīti izrēķināties ar īpašniekiem. Salīdzinājumā - šodien, ultraliberālisma jeb „liberālisma demokrātijas” apstākļos, to var izdarīt dažu mēnešu laikā, pat ātrāk, ja vietvaldība/patvaldība ļoti grib veikt to ekspropriāciju. Feodālā dzimtbūšana ir atjaunota varmācīgākā pakāpē. Bet tas jau nav vēl viss, PLUS nāk vēl „visas zemes izmantošanas un kopšanas totālā kontrole”, kuru nosaka PSKP Centrālās Komitejas 1965.gada marta plēnums un Jaunlatvijas Saeimas Nr.2-Nr.6.Likumi un Noteikumi (no 1997.-2013.g.). „Padomju valsts kā visas zemes īpašniece, kas pieder tautai, visas tautas interesēs nosaka zemes likumdošanas aktus, zemes piešķiršanas un atņemšanas kārtību, **organizē zemes izmantošanu**, kā arī realizē zemes lietošanas tiesību un zemes izmantošanas kontroli. (Marksisma –ļeņinisma pamati)”. „Padomju valsts” vietā ielieciet tikai vārdu – Latvijas, un jūs to pašu tekstu viens pret vienu ieraudzīsiet virknē šodien spēkā esošos Saeimas likumos un MK noteikumos, piemēram, „Par nekustamā īpašuma nodokli”, „Kārtība, kādā apseko un nosaka neapstrādātās lauksaimniecībā ...”, kuri nosaka slepenu zemju apsekošanu un novērtēšanu ar vēl slepenākām metodēm - „Valsts kadastra likums”, „Par nodokļiem un nodevām”, „Dabas resursu nodoklis”, utt. Garš būtu uzskaitījums. Fantastiski, vai ne, atjaunota ir arī sociālistiskā dzimtbūšana! Galvenais, kas nosaka dzimtbūšanas atgriešanos, ir tas, ka Valsts ir kļuvusi par zemes Virsīpašnieku, ar totālo valsts kontroli un Soda sistēmu.

Jautājums nav tikai par Lietu tiesībām, kuras, protams, lielā mērā nosaka sabiedrisko iekārtu – jautājums ir arī par **Saistību tiesībām**, kuras regulē attiecības starp pilsoņiem un starp pilsoņiem un valsti (brīvā valstī) vai pavalstniekiem atkarīgā jeb dzimtbūtnieciskā valstī. Latvijas Civillikums nosaka, ka arī valstij savā darbībā jābalstās uz „labiem tikumiem”, tas nosaka „gribas izteikumu”: *„Pie tiesiska darījuma būtības pieder tā taisītāja gribas izteikums, bet divpusējā vai vairākpusējā darījumā vajadzīgs visu tā dalībnieku saskanīgs gribas izteikums. Kamēr griba nav vēl izteikta, tai nav nekāda tiesiska spēka.”* Civillikuma izstrādātājs skaidri ielicis **suverēna cilvēka noteikumu – brīvas gribas izteikumu** kā darījuma nosacījumu, bet valsts un vietvaldības ignorē šo konstitucionālo pantu un likvidē suverēno cilvēku, aizstājot to ar dzimtcilvēku-vergu. Sabiedriskais jeb sociālais līgums šīs valsts varturiem ir tikpat tukša skaņa kā nāves vaids no mirstošā koka dobuma, pie kura piebraucis neolīberālistu „rungaiņu” vadītais buldozers. Būtībā varturi ignorē Saistību tiesības, aizstājot tās ar feodālām un sociālistiskām vergu tiesībām.

Eurodzimtbūšanas jeb Modernās verdzības pārvaldības instruments arī ir Pauperizācija (novešana nabadzībā). Tā kā sarkans pavediens, kā verdzības-dzimtbūšanas neatņemam sastāvdaļa vijas cauri visai valsts iekšpolitikai. Kā jau rakstīju grāmatā „Latvieti, mosties!”, **pauperizācija ir valsts izstrādāta politika savas varas noturēšanai.** Pauperizācija, protams, ir mērķtiecīgas **darbības komplekss**, bet svarīgu lomu atkal spēlē nekustamā īpašuma nodoklis. Manipulējot ar to, varturi var ne tikai atņemt īpašumu, bet var rīkoties arī viltīgāk - paceļot šo nodokli ražošanas vai tirdzniecības objektam, palielināt ražošanas un tirdzniecības pašizmaksas cenas. Kāpēc preces pieaugušas cenā – tāpēc, ka nekustamā īpašuma nodoklis ir pieaudzis, kurš automātiski velk uz augšu cenu visām precēm un pakalpojumiem.

Cenu pieaugums, cenu speciālā neredzamā regulēšana, kļūst par ļaunu mehānismu kā jūs paverdzināt ar eksistences darba palielinājumu, jo jums jāstrādā vairāk, lai varētu nopirkt tās pašas preces, kuru cenas kārtējo reizi ir pieaugušas (Zintnieks Nr. 334 „Darbs un dzīves jēga”). Viss jūsu darbs aiziet eksistences nodrošināšanai. Tieši tāpat kā darbojas **akcīzes nodoklis un tarifu politika** – arī **divi pauperizācijas instrumenti**. Šobrīd nelegitīmā „Fiskālā aplaupīšana” ir praktiski vienīgais naudas ieguves veids valstij un vietvaldībām (patvaldībām). Valdība, kura balstās uz „Fiskālo aplaupīšanu”, ir savas tautas kapracis. Faktiski tautai ir pieteikts karš, kur par iznīcināšanas ieroci kalpo nauda. Tautai vai nu jāizmirst, vai arī pašai valsts ir jāpārkarsto, jānosaka pavisam cita lietu kārtība.

Kas mums būtu jādara? Jāsāk cīņa par dzimtbūšanas–verdzības atcelšanu, vergiem jākļūst par Cilvēkiem - atjaunojot viņu suverēnās tiesības! Mums jātiek ārā no uzspiestās un pazemojošās nabadzības. Jāizveido sociāli taisnīga valsts ar savu Tautvaldību. Mums jārada lūzums mūsu pašu latviešu apziņā. Saprotot to, ka tiesiskā ziņā esam vergi, mums jāsaņem sevi apzināties par Cilvēkiem un aktīvi aizstāvēt savas cilvēciskās tiesības. Mums jāpielieto VĀRDS un visi nevardarbīgās pretošanās līdzekļi, pieredze mums ir! Mēs neesam vieni, kuri atrodas šādā

stāvoklī, tāpēc jāpiesaista arī visi Pasaules labās gribas spēki. Mēs varam to panākt, ja apzināsimies savu spēku un varēšanu.

Dr. Valdis Šteins

Triju zvaigžņu ordeņa komandieris